

שחר-מריו מרדכי אל סיפונה של היד

חיים שלי

(אפשרות של חיים יקרי ערך)

חֶצֶץ מְלֵא וּמְלֵא אֶת הָעוֹלָם. זֶה לֹא סֹתֵר אֶת הַרְיֵק בְּעוֹלָם
שֶׁנֶּגֶד וְנֶגֶד כְּמוֹ שֶׁמֶשׁ עַל יָם. אִף שֶׁלֹּא הִיְתָה שֶׁמֶשׁ וְלֹא
הִיָּה יָם כִּי חֶצֶץ מְלֵא וּמְלֵא אֶת הָעוֹלָם.
רוּחַ נְשָׁבָה. רוּחַ אֲמָנָם. אֵךְ לֹא הִפִּיחָה חַיִּים
בְּבֶשֶׁר וּבְדָם, וְנִצְאָתִי לְדַרְךְ בְּלִי חַיִּים יְקָרִי עֶרֶךְ

אם היתה אפשרות של חיים ושל ערך, משבר-רוח לא בא
לחיותם. למעלה ממני היה העולם כמו הר שדבר גבוהה-גבוהה
ולמטה ממני - מתחת לים - התאלמה בבוֹאָה. אז מה לי היה?
מלוא-חפן חֶצֶץ לַיְדוּת, מן הסתם, לעבר לא-הָרָ וְעַל פְּנֵי לֹא-יָם
בְּעֵינַיִם קָהוּת מְהַרְגֵל לַתְּבַל - תְּבַל מִבְּתִקְתָּ, בְּלוּיָה בְּלִי חוֹתָם

רק שֶׁמֶשׁוּהוּ נָהֵם. מִשְׁהוּ חָג וְשֶׁאֵג בְּקוֹל רָם - לְעוֹרֵר
מְהוּמָה כְּאֵלוֹ הַבֵּינן שֵׁשׁ נְשָׁמָה. וְסִכְךָ עַל עֵינַי מְסוֹנֵר - מְעַבֵּר
מְעוֹלָם סֹתְמִי - חֲשׂוֹד־אֹר וּמְפָקֵר - לְבַתוֹל וּמוֹאֵר.
רוּח־גֶּעֶשׁ שֶׁסָּף בְּחִזָּה הִנְגֵּר לְרוֹקֵן מִתּוֹכוֹ אֶת מָה שֶׁחֶצֶץ,
וּמִשְׁהוּ צָץ וְהִצִּיץ וְנִצֵּץ מִן הָאֶפְלוֹלִי - צְלוּל לְהַפְלִיא:
אֶתָּה -
אֹר עֵינִי
נְשָׁמָה-שְׁלִי

השמים הסמוכים

בסוף השמים השתרעו שמים, והיו בהם שדות ארכים
והייתי מהלך שם מדי יום בקביעות
תחלה בשביל אלהים, אבל זה היה תרוץ
הכל נשק לי וצמא לחברתי
השדות האירו לי פנים בילדותי
ולא התקשיתי לקשר אתם שיחה
כל זה היה פשוט מאוד בעיני
ותחת השמים מאוד לא פשוט

נעורים ראויים לשמם לא היו
ומיום תקפם בחרתי לפרש מהם באבחה
(לפרש מעורי לא היה לי האמץ)
ומפליא בעיני כמה השתרעתי על גחוני
וכמה סמוכים היו השמים
שתהום אל תהום הסתובבתי בעיר
אכלתי משהו מהיר
וצמאה נפשי

אלהים, תן לי לחצות בהרהור הבהיר
את נהר המחשבה אל ספונה של היד
תן שלא יכתב מנפץ ותפל
תן לי שלא יאבד
תן לי כמו פעם להלך מהשמים לשמים הסמוכים
אלהים, מה אני חושב להצמיא
שאבין את צלמד
בצלמי